

Навколо порожнеча, як нарзан.
Все далі – ціль. І тяжча й тяжча ноша,
Яку й не помічалося раніше.
Вже й чути: Зуби – в серці – час-гризун.

Здитинів світ, склади без слів верзе,
Всі береги і пристані минувши
Й нічого не навчившись й не пізнавши
Під місяцем, що, як кривавий зонд.

Намарне в спирт, мов ембріон, в минуле.
Самі нулі – на місці сліз – в анналах.
Й на плівці з'яв ще спалахами юрми:

Одні – скидають, інші – шиї – в ярма.
Мигтить екран, і дійсність, як тепер.
Та з боку смерть, що – листя, мов тапір.